

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Infamia Calumniæ

Schmoll, Wilhelm Bernhard

[Gießen], 1664

Infamia Calvmniæ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-35901

INFAMIA

CALUMNIÆ.

HACTENUS Auditores
 variarum rerum suavitate
 animum imbuitis, & ex
 hac Cathedra perorantes
 non sine eximia voluptate
 audivistis. Meum aliud est
 propositum, nec animus nunc est mihi
 vestras rerum dulcedine deliniendi au-
 res, nec pectora eo explendi desiderio,
 quo forsitan adacti pro more præstantia
 nonnulla audituri accessistis: Patulæ
 mihi obtunduntur aures, hærent defixi
 B oculi

oculi, lingua spumam projicit, totumq;
adeò pectus ingenti horrore perculsum
non patitur nisi horrenda proferre. I-
gnoscatis igitur dum dicere ex hoc loco
conanti conceptus verba suppeditat, &
vel invitum in verba compellit à stupen-
dis rebus abhorrens animus. Monstrum
loquar omni parte truculentum, nec au-
diendum solùm, sed videndum offeram
ex omni vitiorum genere concretum
animal. Velum addam si timetis aspe-
ctum. Cæterum erumpit jam æternis
tenebris digna imago, & palàm in the-
atrum prodeambulat. Quiescite tan-
tis per, Auditores, & favete linguis, dum
accuratius explicare annitor insolita hu-
manæ bestię membra. Quiescite sal-
tem linguis, si inquietus est animus, &
quieturum portentum minori cum ter-
rore lustrabimus. Dabitur autem veni-
am ex incusso terrore inconcinnius per-
oranti, & malè cohærentia futuræ ex-
plicatio-

plicationis verba deformem monstri
formam exprimere, non numeros ora-
torios referre judicabitis.

Nunc dubio procul per ambages ser-
monis mei omen infandi mōstri cogno-
vistis. Calumniæ ipsi nomē est. Humano
habitu informe monstrum tegit: Caput
pectusq; hyænæ est similimum. Dentes
caninam mordacitatem, tergum anci-
piti armatum gladio Junonis capram,
cauda hydram lernæam imitatur. Quid
consternamini Auditores in tanta tot
portentorum Compage? Clarius expri-
mam oculorum fidem, animisq; vestris
repræsentabo immanis bestię truculen-
tam naturam. Humanitatem scilicet
simulat externo gestu, offertq; amicitia-
m paulo post loliginis succo contami-
nandam. Si ex foetu genitorem place-
at cognoscere, nullo opus erit augurio.
Calumniam Calumniator progenuit,
primus ille impostor, cujus fallacibus

supra

B 2

blan-

blanditiis amiserunt Parentes nostri pri-
 mi, quod totâ vitâ nostrâ recuperare non
 possumus : ex parente hunc habitum
 progenies possidet : Summis arridere
 labris & clanculum dentibus frendere.
 Hinc quæsitis coloribus veritatem ob-
 fuscant, & in excellentia quadam versan-
 tes apud alios eodem falsitatis humani-
 tatisq; prætextu criminatur. Habitum
 videtis. Ad interiora progredior. Hy-
 æna præcipuas partes tenet, caput
 pectusq; , grassaturque humanæ vocis
 mendacio in obvium quemlibet, la-
 ceratque Theonino dente quicquid san-
 ctum, quicquid venerabile in hoc terra-
 rum orbe, nec curat, sævientium more
 canum, lapidem mordeat an carnem.
 Gladium in dorso gerit, suone magis an
 aliorum damno, judicate : Nostis Ju-
 nonis olim à Corinthiis immolandam
 capram ensem in dorso gestasse, quo
 mox ipsa mactaretur. Idem plane munus
 anceps

anceps hoc ferrum subit, strictumque
 in alterius perniciem actori suo aut vul-
 nus infligit, aut vitam adimit. Scilicet
 dum res aliorum florentes aspicit lividus
 hic oculus, magno ægritudinum cumu-
 lo se involvit, non corpori vigor, non a-
 nimo constantia durat. Cor rodit soli-
 citudo ex aliorum felicitate ortum tra-
 hens, vesanasque mentes velut tinea vestes
 consumit & rubigo ferrum. Jaëtan-
 tur calumniatores instar navium fluctu-
 anti Oceano commissarum, continuisque
 impulsibus agitantur: & quid opus ver-
 bis? Habetis indicia minacem vultum,
 torvos oculos, trementia labra, collisos
 dentes, effrænata verba. Cauda super-
 est, nec enim nunc rapaces unguis attin-
 gam, ne forsan ipse innoxia præda com-
 prehendat. Cauda inquam superest,
 hydra illa lernæa, Hercule digna percuf-
 fore. Hæc ingentia damna sibi aliisque
 secum trahens prodigiosi ingenii argu-
 men-

B ;

men-

mentum subministrat. Huc Herodoti
 pertinent verba, quibus ex ore calum-
 niatoris triplex emergere damnum si-
 gnificat, *injuriamq; in se, delatum, &*
auditorem derivari. In aprico certè est
 injuria, quâ innocens afficitur. Fâma &
 vita pari passu ambulare dicuntur: Læsâ
 famâ vita læditur, quid autem superest
 homini inter vitæ dolores constituto?
 Etiam si enim recte sibi conscius animus
 contemnere debeat illas bonæ menti de-
 stinatas insidias, nemo tamen mortali-
 um adeò ab omni sensu erit alienus, ut
 ad istos impulsus dolorem non sentiat.
 Nec sine insigni incommodo audienti-
 um sunt aures, quibus confertis men-
 daciis imponit calumniator, illudque
 invidiæ suæ perniciosum virus, velut an-
 guis quidam, in accedentem effundit:
 Sed liberæ hîc sunt ad malè audiendum
 rudes aures, & extra commercium inju-
 riarum.

riarum. Ad illos communicata malitia pertinet, qui vacuis ædibus illos hospites recipiunt, & sitienti pectore hauriunt malè sanas de aliis suspiciones. Aureum est Ambrosii dictum: *Qui non repellit injuriam à socio, si potest, a que est in vitio ac ille qui facit.* Mendaciis auscultantem calumniatoris eodem obfuscat colore Horatius, quo alios malæ fidei homines:

*Absentem qui rodit amicum,
 Qui non defendit alio culpante, solutos
 Qui captat risus hominum famamque
 dicacis,
 Fingere qui non visa potest, commissa
 tacere
 Qui nequit: Hic niger est.*

Cæterùm nec sine molesto forsan præmio hanc spartam suam obit calumniator. Inter antiquos Romanos si viveremus

veremus litera ad caput ipsorum affixa
 pœnæ aliquod daret testimonium. Sed
 majora sunt quæ modo eloquar. In bono-
 rum odio versatur Sycophanta, proditor
 sui, dum ex ingenio judicat alios. Ac-
 curatè, nescio quis, expressit, quæ di-
 xi, pleriq; ubi alius maledicunt faciunt con-
 vitium sibi, quod quis in alio reprehendet, in
 suo inveniet sinu. Propterea triplicis par-
 ricidii hic reus tenetur sceleratus, illius
 primum, quo famam alius internecio-
 ni quasi dare conatur, deinde illius, quo
 ad odium provocat alium, illius deni-
 que, quo seipsum in perniciem præcipi-
 tat, eamque non temporale solùm sed
 æternum exitium secum vehentem. An-
 tiqua in hanc sententiam sunt testimo-
 nia:

*Pœna luenda tibi est, , adfert injuria
 cladem:*

Nam,

Fallite

*Fallite fallētes ex magna parte profanum
Est genus in laqueos, quos posuere, ca-
dunt.*

Nec tam ad alium quàm ad ipsos hos
scelestos accomoda vero vulgo tritum:

*Quem semel horrendis miraculis infamia nigrat
Ad bene tergēdum nulla laborat aqua.*

Non parva audivistis mala Auditores, mōstroso partu in lucem edita, sed exemplorum negligens in verbis tantum acquievi. Possem nunc multa dare, nisi iis recensendis aures vestras gravare erubescerem, & ipse à clade innocentium abhorrerem & nefariorum audaciam libentius silentio damnarem.

Ast illud nō possum præterire, in pretio etiam habitos olim horrendi monstri filios. Nero nihil patiētius quàm hominū

C

male-

maledicta & convitia tulisse fertur. Quosdam ad Senatum ob maledicta in alios emissa delatos affici pœnâ prohibuit. Neronis hic genius hodierno etiam tempore dementat mortales, crederes perituram infandi vitii memoriam timere nonnullos nisi ipsi eo contaminarentur. Scio non desiderare vos hæc documenta. Sunt in hac urbe, sunt inter nos, qui sinceritatis & amicitiae debebamus esse studiosi, optimæ aliorum famæ venditores, sunt emptores pessimæ mercis. Domitianus si viveret, urbe forsitan plurimi exire juberentur. Sed nunc in laude ponitur lacerare posse aliorum nomen, titillatque multorum animos, mendacia in alios conjecta audire. Cor dolet: non possum ulterius istis cogitationibus inhærere. Qui boni adestis, spero autem vos omnes esse, accipite remedium, cujus prudenti applicatione

commu-

communissimi mali acerbitatem frangatis. Non sufficit nobis lex Platonis; Si leges valerent, dudum vel radices periissent pertinacis mali. Alia accersenda sunt instrumenta, quæ hasta, quæ parma, quæ thorax sint contra illos hostes dimicanti. *Patientia est*, & illa quidem ex vita bene acta ortum ducens: Hæc bonitate conscientia suffulta Spartano stomacho venenum hoc concoquit: Hæc Deo omnium Justissimo Vindici scelerum acceptas injurias committit puniendas. Gregorius illustre exemplum præluet: Hic calumniis à meretrice pressus, ac si cū ea consuevisset, precibus impetravit, ut meretrix malo spiritu exagitata culpam publicè agnoverit, innocentiamque Gregorio contestata sit. Non curat scilicet magnanimus leo canum latratus minorum; contemnit robustus sagittarius invalidas puerorum sagittas; Et quis asinum calcitrantem re-

C 2

tem re-

tem recalcitrabit prudens , aut quis sanæ
 mentis â porco maculatus irarum flam-
 mas concipiet? Nihil Soli aspergitur ma-
 cularum , si radios ejus quis respergere
 luto conatur. Ipse humani generis Re-
 demptor â peccatorum labe longè remo-
 tus potatoris ignominiam subire impio-
 rum linguâ coactus fuit. Quid Josepho,
 quid Davidi, quid Ethnicorum præstanti-
 bus nonnullis, Aristidi, Socrati, aliisque
 acciderit, ne longior sim , quàm par est
 in splendido hoc concessu, non profero,
 novistis ipsi, invidiâ & calumniâ circum-
 ventos & ad carceres damnatos, & in exi-
 lium ejectos constantissimo animo omnia
 superasse. Dissimulemus igitur & nos
 eorum exemplo intentatas fortè injurias,
 feramusque Christianâ mente velut sti-
 mulos ad virtutem acriores. Certè Phi-
 lippus Macedoniae Imperator magnam
 gratiam debebat Atheniensibus, quod

covi-

covitiis suis se meliorem redderent. Diogenes, ulscisci inimicum se velle, dixit, suâ bonitate & virtutis excellentiâ. Hæc etiam palma nostra erit, quâ illos vincamus Arcadiones. Tu Deus Optime, Maxime, aperi mortalium oculos, ut videant monstri hujus deformitatem, nec videant solùm, sed angue pejus & cane fugiant. Nobis qui non possumus non calumniantium injuriis exponi, obfirmamenta, ut robusto pectore feramus ignominias, Tibique innoxiam vitam vivamus.

D I X I.

ID multa nobis commoda
 Fert, quando docta scripta.
 Doctum virorum volvimus
 Noctes diesq; multos,

C 3

Est